

Sygn. akt IV CSK 109/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa D. P.
przeciwko [...] Szpitalowi [...] w L.
o odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 lipca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 19 czerwca 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego poniesionymi przez stronę pozwaną.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Powód złożył skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 19 czerwca 2013 r., którym Sąd Apelacyjny zmienił wyrok Sądu Okręgowego w L. z dnia 20 lipca 2012 r. i zasądził od pozwanego [...] Szpitala [...] w L. na rzecz powoda kwotę 50 000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 20 lipca 2012 r., natomiast w pozostałej części powództwo oraz apelację oddalił. Powołując się na obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części oddalającej apelację i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania ewentualnie uchylenie i orzeczenie co do istoty sprawy.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Twierdził, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne, sprowadzające się do rozstrzygnięcia kwestii, „...czy zawarte w opinii instytutu naukowego stwierdzenie, że wydający opinię eksperci nie są w stanie ocenić stopnia prawdopodobieństwa poprawy stanu zdrowia powoda w przypadku prawidłowego leczenia może być uznane przez Sąd za jednoznaczne z tym, że takiego prawdopodobieństwa nie ma i czy takie stwierdzenie powinno być wystarczającą przesłanką do dopuszczenia w sprawie dowodu z kolejnej opinii instytutu

naukowego...”. Powołał się też na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, spowodowaną wyprowadzeniem błędnych wniosków z opinii instytutu naukowego i niedostatecznym wyjaśnieniem sprawy.

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżący nie przytoczył argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanki opisanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. W przepisie tym chodzi o zagadnienie prawne obejmujące poważną wątpliwość prawną, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie jest potrzebne do rozstrzygnięcia sprawy. Skarżący wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym. Skarżący nie sprostął tym wymaganiom.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi – bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań – w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Tak rozumianej oczywistości skarżący nie wykazał. Z wywodów zawartych w skardze kasacyjnej wynika, że skarżący zmierza w istocie do zakwestionowania dokonanej oceny dowodów, a w ślad za tym ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku. Zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być natomiast zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

Ubocznie wypada zauważyć, że powód ograniczył się do zaskarżenia wyroku Sądu Apelacyjnego w punkcie II, czyli w części oddalającej apelację, natomiast uszło jego uwagi, że w punkcie I sentencji powództwo ponad zasądzoną kwotę 50 000 zł z odsetkami zostało oddalone.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącego przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. ani brana pod rozagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a mając na uwadze szczególnie trudną sytuację życiową skarżącego nie obciążył go kosztami postępowania kasacyjnego poniesionymi przez stronę pozwaną (art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.).